

u svojem djelu »Oporuka u statutu korčulanskom i spljetskom« i Šufraj u svojoj raspravi »Die dalmatinische Privaturkunde«. ¹¹ Spevec je iznio slavenski utjecaj u korčulanskom statutu u pogledu nasljednog prava. Ta Spevčeva razlaganja prihvaća Šufraj, a poziva se već prije i na Reutzovo mnijenje o slavenskim elementima u statutu. Šufraj iznosi kao slavenski običaj također odredbu korčulanskog statuta, sadržanu u poglavlju XIV., prema kojoj se može sa dva prikladna svjedoka dokazati krivotvorenost isprave; slavenski utjecaj bi bio u tome, što se svjedocima daje veća dokazna moć negoli samoj ispravi. Šufraj ističe dalje sličnost jedne odredbe korčulanskog statuta s jednom odredbom iz Widova lombardskog zakona, i to ovim riječima: »Teške su kazne određene već u najstarijem statutu Korčule protiv krivotvoritelja »cartulae«: gubitak desne ruke pisara, gubitak svih prava i velika novčana globa za producenta, što zvuči kao jedna uspomena na lombardijski Widov zakon.« ¹²

Zanimljiva je konstatacija Marka Kostrenčića o postanku pomorskih ustanova u korčulanskom i trogirskom statutu. On u svojoj raspravi »Pomorsko pravo u statutima primorskih naših gradova i otoka« ¹³ ističe sa gledišta pomorskog prava dvije grupe statuta — sjevernu i južnu, i to s obzirom na njihovu stilizaciju (quoad ad stilum). U sjevernu grupu ubraja statute Zadra, Splita, Skradina, Krka, Raba, Paga i Šibenika, a u južnu grupu statute Dubrovnika, Hvara i Kotora. Što se tiče stilizacije, veli Kostrenčić, mogu se svi statuti sjeverne grupe svesti na mletački pomorski statut Statuta navium ili capitulare nauticum od g. 1255., a oni južne grupe na dubrovački statut. O trogirskom i korčulanskom statutu kaže on ovo: »Statuti, koji imaju tek jednu dvije ustanove pomorskog prava, tako na pr. statut trogirski ili korčulanski nijesu se za ove svoje mršave ustanove ugledali ni u koji statut, već su redigovali ono, što su smatrali nužnim sami i samostalno. Naglašujemo ipak, da se ovim ustanovama i ne rješavaju partije pomorskog prava većeg zamašaja, već više lokalne naravi, a to je bilo lako stilizovati. Stoga i ne možemo smatrati, da ovi statuti čine iznimku u onoj

¹¹ Op. cit. p. 131—133.

¹² Wido (M. G. LL. IV, 562) ...manum propriam amittat et ostensor ipsius post rerum amissionem Widrigeld suum componat. Bilješka Šufrajeva.

¹³ Izašla u Mjesečniku hrvatskog pravničkog društva g. 1914 br. 10, 11, 12 i g. 1915 br. 5 i 6.